

Hækjenkleiv

**

Referanse:

Klepsland J. T. 2017. Naturverdier for lokalitet Hækjenkleiv, registrert i forbindelse med prosjekt Frivilligvern 2016. NaRIN faktaark. BioFokus. (Weblink: <http://borchbio.no/narin/?nid=5958>)

Referansedata

Fylke: Aust-Agder
Kommune: Åmli
H.o.h.: 180-525moh
Areal: 813 daa
Kartblad: 1512 II, 1512 I

Prosjektilhørighet: Frivilligvern 2016
Inventør: JKL
Vegetasjonzone: boreonemoral 50% sørboreal 50%
Vegetasjonseksjon: O2-Klart oseanisk
Dato feltreg.: 11-08-2016

Sammendrag

“Hækjenkleiv” er tilbudt gjennom ordningen med frivillig vern. BioFokus har foretatt en naturfaglig vurdering av verneverdiene, på oppdrag for Miljødirektoratet. Området ligger like øst for Toftefjorden i Tovdalsåna, sør for Ytre Ramse i Tovdal. Merparten av arealet er ganske bratt eksponert mot vest. Berggrunnen består i hovedsak av båndgneis, men med stedvis oppopning av biotitt som gir preg av “amfibolitt”.

Nesten hele undersøkelsesområdet er funnet verneverdig (813 dekar mot 818 dekar tilbudt). Kun en liten flik i nord er ekskludert ettersom dette er hogstflate. Tre kjerneområder/ naturtypelokaliteter er avgrenset, alle med relativt høy verdi.

Innenfor kjerneområdene finnes elementer av rik edelløvsskog i form av lågurt-eikeskog (NT) og alm-lindeskog (rasmark-lindeskog). Utenfor kjerneområdene er vegetasjonen generelt fattig. Unntak finnes tilknyttet små sprekkedaler på lavere høydenivå hvor det flekkvis er svak lågurtskog (med gran og furu). Den brattlendte sørvest-vendte furuskogen er stedvis oppbrutt av blokkmark/ur eller svaberg/sesongfuktige åpne skråberg. Over på østsiden av topp-ryggen (og på noe slakere mark nedenfor Ko 2) er det mest gran-dominert blåbærskog. Furu er det dominerende treslaget samlet sett, men det er også mye gran. Bjørk, eiker, osp og eik er også vanlig. Rogn, selje, lind, spisslønn, og hassel inngår i mindre grad, mens alm, trollhegg og svartor bare finnes sparsomt.

Skogalder og -struktur varierer en god del. I sørvest er det relativt store areal med middelaldret/ ganske ung (ca 50-60 år) og temmelig tynnstammet og aldershomogen barblandingskog. Den høyereliggende, mer grunnlendte og dels bratte lyng- og knausfuruskokgen er derimot overveiende relativt gammel, og dels storvokst. Deler av den brattlendte knausfuruskokgen er uvanlig gammel med dominerende aldersklasse på ca 150-200 år, og med betydelig innslag av eldre furu på inntil ca 300 år. I dalføret på østsiden av ryggen er det mest gran-dominert skog og denne er typisk ca 120-150 år. Stedvis (i mer produktive parti) har granskogen kommet i oppløsningsfase med høy produksjon av død ved. Eika er generelt av tilsvarende alder som bartrærne (typisk 100-150 år), og typisk ganske småvokst (trolig grunnet skrint jordsmonn). Men i kjerneområdene finnes eik på inntil 50(-60) cm dbh og 180-200(-250) år.

Flere krevende arter er påvist, fremst knyttet til eik (gamle trær og død ved), men også enkelte tilknyttet furu, gran og rik bakke. Totalt er det påvist 9 rødlistearter. Mest oppsiktsvekkende er funn av *Buellia violaceofusca* (CR) i Ko 2, som kun har ett funn i Norge fra tidligere.

Områdets største naturverdier er knyttet til kjerneområder med dels gammel og rik edelløvskog og ellers til gammel solvarm/ soleksponert furuskog. Verdifulle tilleggskvaliteter er knyttet til eldre, ganske kompakt granskog i sammenbrudds-fase samt mindre soleksponert furuskog med spredte kontinuitetselement.

På denne bakgrunn vurderes “Hækjenkleiv” som klart regionalt verneverdig (**).

Området vil kunne bidra til oppfylging av viktige mangler i skogvernet. Av generelle mangler gjelder dette: 1) lavlandsskog (stor grad); 2) rødlistearter (liten grad); 3) rike skogtyper (liten grad). Av prioriterte skogtyper gjelder: 1) edelløvskog, herunder gammel eikeblandingsskog, rik eik-lindeskog m.fl. (liten grad).

Feltarbeid

Området er undersøkt av Jon T. Klepsland (BioFokus) i august 2016. Tilbudsarealet anses godt nok undersøkt for å kunne presentere en nær optimal avgrensning av verneverdig areal innenfor de gitte arbeidsgrensene, og for å kunne foreta en rimelig sikker verddivurdering av området i henhold til gjeldene metodikk. Dette blant annet i støtte av høyoppløselige ortofoto.

Tidspunkt og værets betydning

Været og tidspunktet for feltarbeid var gunstig med hensyn til kartlegging av alle ettersøkte organismegrupper (karplanter, moser, lav, jord- og vedboende sopp).

Utvelgelse og undersøkelsesområde

“Hækjenkleivdalen” er tilbudt gjennom ordningen med frivillig vern, i regi av Miljødirektoratet, Fylkesmannen i Agder, og grunneierne. Tilbudt areal (undersøkelsesområdet) var på 830 dekar.

Tidligere undersøkelser

Det er foretatt miljøregistrering i skog (MiS-kartlegging) i området (Nibio 2017), og innenfor undersøkelsesområdet er det avgrenset mange, dels overlappende livsmiljøer; både rik bakkevegetasjon, rikkbarkstrær, gamle trær, hule trær, liggende død ved og bergvegger. Presisjonsnivået varierer.

Det er ikke kartlagt prioriterte naturtyper i området tidligere, og søk i Artskart gav heller ingen relevante/interessante treff.

Beliggenhet

Området ligger like øst for Toftefjorden i Tovdalsåna, sør for Ytre Ramse i Tovdal.

Naturgrunnlag

Topografi

Undersøkelsesområdet omfattet en åsrygg med tilhørende sørvest-vendte dalsider ned mot hoveddalføret (Tovdalen). Merparten av arealet er ganske bratt eksponert mot vest.

Geologi

Berggrunnen består i hovedsak av båndgneis (NGU 2017a). Stedvis er denne antriket med mørke mineraler (mest biotitt) og får dermed preg av "amfibolitt". Løsmassedekket er generelt tynt til manglende.

Vegetasjon og treslagsfordeling

Innenfor kjerneområdene finnes elementer av rik edelløvskog i form av lågurt-eikeskog (NT) og alm-lindeskog (rasmark-lindeskog). Se f.ø. kjerneområdebeskrivelsene.

Utenfor kjerneområdene er vegetasjonen generelt fattig. Unntak finnes tilknyttet små sprekkedaler på lavere høydenivå hvor det flekkvis er svak lågurtskog (med gran og furu) med bl.a. teiebær, skogfiol og fingerstarr. Topp-ryggen og de sørvest-vendte skrånningene ut mot hoveddalføret er preget av furu-dominert skog, som i stor grad er lyngskog (inkludert ganske store areal knauskog) men også noe bærlyng- og blåbærskog forekommer. Den brattlendte sørvest-vendte furuskogen er stedvis oppbrutt av blokkmark/ur eller svaberg/sesongfuktige åpne skråberg med varierende humusdekke/grasmatte-vegetasjon. Disse parti er generelt ganske fattige, men stedvis inngår krossved, legeveronika, blåknapp, markjordbær, prikkperikum, liljekonvall, kantkonvall m.fl. Ellers inngår bl.a. småsmelle, tepperot, bråtestarr, bergkvein og knegras.

Over på østsiden av topp-ryggen (og på noe slakere mark nedenfor Ko 2) er det mest gran-dominert blåbærskog, og det inngår også noe gras-dominert fattigskog, fattig sumpskog og myr. Blåtopp, smyle og einstape er vanlig. I mer skyggefulle parti inngår bjørnekam og hengeving. Deler av granskogen i øst-nordøst har betydelig innslag av eik, men eika er på vei ut og det er tydelig at både eik og furu har vært vanligere tidligere. Myrflekkene og myrsigene er fattige og det inngår bl.a. blåtopp, bjørneskjegg, tepperot, myrfiol og stjernestarr.

Furu er det dominerende treslaget samlet sett, men det er også mye gran. Bjørk, einer, osp og eik er også vanlig. Rogn, selje, lind, spisslønn, og hassel inngår i mindre grad, mens alm, trollhegg og svartor bare finnes sparsomt.

Skogstruktur og påvirkning

Skogalder og -struktur varierer en god del. I sørvest er det relativt store areal med middelaldret/ ganske ung (ca 50-60 år) og temmelig tynnstammet og aldershomogen barblendingsskog. Ungskog (granplantefelt o.a.) opptrer også flekkvis på lav høyde (og relativt slakt terreng) videre nordover lengst vest i avgrensingen. Den høyereliggende, mer grunnlendte og dels bratte lyng- og knausfuruskogen er derimot overveiende relativt gammel, og dels storvokst. Deler av den brattlendte knausfuruskogen er uvanlig gammel med dominerende aldersklasse på ca 150-200 år, og med betydelig innslag av eldre furu på inntil ca 300 år. Spredte relativt nydannete dødvedelementer av furu forekommer, mens gamle høystubber og læger er sjeldne. Virkelig gammel einer forekommer også, den største observerte var ca 25 cm dbh og trolig minst 300 år.

Oppå (og over) ryggen er furuskogen til dels ganske kompakt og storvokst med enkelte furu på inntil 50-60 cm dbh, og også sparsomt innslag av virkelig grove og gamle gadd, høystubber og læger (som regel med felleskår og brannspor). I dalføret på østsiden av ryggen er det mest gran-dominert skog og denne er typisk ca 120-150 år. Stedvis (i mer produktive parti) har granskogen kommet i oppløsningsfase med høy produksjon av død ved, og det er derfor flekkvis store mengder læger i lave til midlere nedbrytningsstadier. Eik inngår i varierende grad både i gran- og furu-dominert skog. Eika er generelt av tilsvarende alder som bartrærne (typisk 100-150 år), og typisk ganske småvokst (trolig grunnet skrint jordsmonn). I gran-dominerte parti er eika på vikende front og det er til dels ganske mye av nydød eik (som gadd og læger). Ettersom også granskogen stedvis er i sammenbrudd kan dette gi ny sjanse for eika der. Litt eldre og mer grovdimensjonert eik er begrenset til kjerneområdene. Der finnes eik på inntil 50(-60) cm dbh og 180-200(-250) år (se f.ø. kjerneområdebeskrivelsene). Ospa i området er inntil ca 50 cm dbh, men ikke spesielt gammel eller grovbarket.

Kjerneområder

I det følgende listes informasjon om de avgrensede kjernelokalitetene i området Hækjenkleiv. Nummereringen referer til inntegninger vist på kartet.

1 Hækjenkleiv I

Naturtype: Gammel edellauvskog - Gammel eikeskog
BMVERDI: B

Areal: 10,9daa

Innledning: Lokaliteten er kartlagt av Jon T. Klepsland (BioFokus 2016) i forbindelse med ordningen "frivillig vern" på oppdrag for Miljødirektoratet og Fylkesmannen. Rødlisterkategorier følger 2015-utgaven for arter og 2011-utgaven for naturtyper. Metodikk for avgrensning og verdifuldering følger DN-håndbok 13 men tilpasset nyere fakta-ark utarbeidet i 2014.

Beliggenhet og naturgrunnlag: Lokaliteten ligger like øst for Toftefjorden og Varpfoss, sør for Ytre Ramse, i Tovdal i Åmli kommune. Lokaliteten har svakt sørvendt eksposisjon og grenser til fattig barskog på alle kanter.

Naturtyper, utforminger og vegetasjonstyper: Avgrensningen omfatter gammel edelløvsskog, deltype gammel eikeskog. Mindre areal kan også føres til lågurt-eikeskog (NT). Viktige NiN-grunntyper er blåbærskog, svak lågurtskog og (rikere) lågurtskog. Tørre parti kan trolig føres til svak bærlyng-lågurtskog. I de rikeste partiene inngår blåveis og hengeaks, men blåbær-smyle-vegetasjon og svak lågurt- med einstape, småmarimjelle, maiblom og skogfiol er mest utbredt. Tresjiktet er dominert av eik og gran. Litt rogn og osp inngår også.

Bruk, tilstand og påvirkning: Skogen er relativt storvokst og kompakt. Både eik og gran er inntil 50 cm dbh. Enkelte eik er trolig ørlite eldre enn grana (eik inntil +150(-200) år). Det finnes spredte, mest smådimensjonerte, læger av eik, men også minst én relativt grov eikelåg. Deler av granskogen er i sammenbrudd og følgelig er det lokalt store mengder læger av gran, men kun i samme nedbrytningsklasse. Dette er en positiv naturlig utvikling med hensyn til eika som ellers lider noe av granas skyggende og forsurende effekt.

Artsmangfold: Flere relativt krevende kryptogamer er funnet på gammel (levende) eik og død ved av eik. Litt Lobarion-samfunn opptrer også. Nevneverdig er: Bleik kraterlav (VU), almelav (NT), Wadeana minuta, Strigula stigmatella, lungenever, buskhinnelav, almelundlav, ruteskorpe (NT) og eikeskinn.

Fremmede arter: Ingen påvist.

Verdifuldering: Lokaliteten oppnår middels vekt på både artsamangfold, størrelse og tilstand. I følge metodikken gir dette B-verdi.

Skjøtsel og hensyn: Naturverdiene er knyttet til skoglig kontinuitet, død ved og gamle edelløvtrær. Naturverdiene ivaretas derfor best ved fri utvikling uten inngrep. Grana er såpass gammel nå at den tynner seg selv tilstrekkelig ut i forhold til eikeitilknyttede naturverdier.

2 Hækjenkleiv II

Naturtype: Gammel edellauvskog - Gammel eikeskog
BMVERDI: A

Areal: 24,1daa

Innledning: Lokaliteten er kartlagt av Jon T. Klepsland (BioFokus 2016) i forbindelse med ordningen "frivillig vern" på oppdrag for Miljødirektoratet og Fylkesmannen. Rødlisterkategorier følger 2015-utgaven for arter og 2011-utgaven for naturtyper. Metodikk for avgrensning og verdifuldering følger DN-håndbok 13 men tilpasset nyere fakta-ark utarbeidet i 2014.

Beliggenhet og naturgrunnlag: Lokaliteten ligger like øst for Toftefjorden og Varpfoss, sør for Ytre Ramse, i Tovdal i Åmli kommune. Lokaliteten har sør- til vestvendt eksposisjon, men nordre del er ganske slak. Lokaliteten grenser til fattig barskog på alle kanter.

Naturtyper, utforminger og vegetasjonstyper: Avgrensningen omfatter både gammel og rik edelløvsskog; deltypene gammel eikeskog, og litt lågurt-eikeskog (NT) og rasmak-lindeskog. Uprioriterte typer inngår også av arronderingsmessig årsak. Viktige NiN-grunntyper er svak lågurtskog og svak bærlyng-lågurtskog. Mindre areal med blåbærskog og (rikere) lågurtskog inngår også. I rikere parti inngår liljekonvall, teiebær, skogfiol, knollerteknapp, skogsalat, korsved og hvitbladtistel. Tresjiktet er dominert av eik, men med stedvis betydelig innslag av gran, furu, bjørk og/eller osp. Ellers inngår noe lind, hassel, spisslønn og selje.

Bruk, tilstand og påvirkning: Skogen er fleraldret og flersjiktet, og dels rotete grunnet stedvis svært ujevnt og litt ustabil grunn (blokkmark/store steiner). I nordre del er det derimot slak og mer glissen blåbær-blåtopp-barblandingsskog med eik. Eika utgjør det mest storvokste og eldste treslaget innenfor avgrensningen, og er ofte 40-50 cm dbh og inntil 150-170 år. Det inngår også ganske stor osp, inkludert grove ospelæger (men kun nederst i biotopen). Tydelig hul eik forekommer ikke. Lengst nord i avgrensningen står imidlertid en grovbarket eik som er tydelig eldre enn alle andre (trolig +250 år).

Artsmangfold: På den gamle eika i nord ble påvist *Buella violaceofusca* (CR). Dette er en eikespesialist som kun går på eldgammel eik, og som kun er funnet én gang tidligere i Norge. Få andre krevende arter ble påvist, men kan nevne ruteskorpe (NT), furustokkjuke og *Agonimia tristicula*. Det er likevel potensial for flere, også enkelte moderat krevende jordboende sopp.

Fremmede arter: Ingen påvist.

Verdifuldering: På grunn av funn av kritisk truet art oppnår lokaliteten høy vekt på artsamangfold. Middels vekt oppnås på størrelse og tilstand. Høy vekt på artsamangfold alene gir ifølge metodikken A-verdi.

Skjøtsel og hensyn: Naturverdiene er knyttet til skoglig kontinuitet, død ved og gamle edelløvtrær. Naturverdiene ivaretas derfor best ved fri utvikling uten inngrep.

3 Hækjenkleiv III

Naturtype: Rik edellauvskog - Rasmak-lindeskog
BMVERDI: B

Areal: 11,1daa

Innledning: Lokaliteten er kartlagt av Jon T. Klepsland (BioFokus 2016) i forbindelse med ordningen "frivillig vern" på oppdrag for Miljødirektoratet og Fylkesmannen. Rødlisterkategorier følger 2015-utgaven for arter og 2011-utgaven for naturtyper. Metodikk for avgrensning og verdifuldering følger DN-håndbok 13 men tilpasset nyere fakta-ark utarbeidet i 2014.

Beliggenhet og naturgrunnlag: Lokaliteten ligger like øst for Toftefjorden og Varpfoss, sør for Ytre Ramse, i Tovdal i Åmli kommune. Lokaliteten ligger i bratt vestvendt skrent tilknyttet en terrengforsenkning/renne, og er skarpt avgrenset mot fattig furu-dominert skog på sidene.

Naturtyper, utforminger og vegetasjonstyper: Avgrensningen omfatter rik edelløvsskog av deltypene rasmak-lindeskog og rasmak-almeskog. Viktige NiN-grunntyper er svak lågurtskog og (rikere) lågurtskog, eventuelt også bærlyng-lågurtskog. I de rikeste partiene inngår blåveis, vårerteknapp, trollbær, skogsalat, liljekonvall, kranskonvall, fingerstarr m.fl. Ellers inngår bl.a. ormetelg, brunrot og korsved. Tresjiktet er variert men dels dominert av osp og lind, og varierende innslag av gran, furu, eik, hassel, spisslønn, selje og alm (VU).

Bruk, tilstand og påvirkning: Skogen er fleraldret og flersjiktet, og dels rotete grunnet dels ustabil grunn (blokkmark/skredmark). Det inngår eik på 150-200 år og 50-60 cm dbh, mens andre treslag er generelt noe yngre og ikke så grovdimensjonerte. Dødvedelementer opptrer spredt til lokalt frekvent. Det er mest av osp, og heller lite død ved av eik, lind m.fl. Minst ett gammelt lindetre bærer spor etter tidligere lauving/kylling/styving).

Artsmangfold: Noe Lobarion-samfunn opptrer, med bl.a. sølvnever og almelav (NT). Andre nevneverdige funn er ruteskorpe (NT), kronepiggskind (NT) og svovelkjuke. Lokaliteten er ikke godt undersøkt, og det er potensial for flere moderat krevende arter tilknyttet diverse løvtrær.

Fremmede arter: Ingen påvist.

Verdivurdering: Lokaliteten oppnår middels vekt på størrelse, habitatkvalitet og sjeldne naturtyper. Lav til middels vekt på arts mangfold. I følge metodikken gir dette grunnlag for B-verdi.

Skjøtsel og hensyn: Naturverdiene er knyttet til skoglig kontinuitet, død ved og gamle edelløvtrær. Naturverdiene ivaretas derfor best ved fri utvikling uten inngrep.

Artsmangfold

Flere krevende arter er påvist, fremst knyttet til eik (gamle trær og død ved), men også enkelte tilknyttet furu, gran og rik bakke. Totalt er det påvist 9 rødlistearter innenfor avgrenset verneverdig areal. De aller fleste funn av interessante arter er gjort innenfor kjerneområdene, men det er også gjort strøfunn utenfor, tilknyttet mer spredte (rest)elementer.

Mest oppsiktsvekkende er funnet av *Buellia violaceofusca* (CR) i Ko 2, som kun har ett funn i Norge fra tidligere. Lobarion-samfunn opptrer kun relativt sparsomt og er kun observert innenfor Ko 1 og 3. Muligens er miljøet ellers for tørt (og/eller for ungt) for dette elementet. Påfallende var det også at eika i de vestvendte skrentene med furu-dominert skog generelt var svært fattige på epifytter. Det er f.ø. potensial for funn av flere krevende arter i området, kanskje spesielt varmekjære insekter tilknyttet eik og furu, og mineralkrevende jordboende sopp på flekkene med lågurt-eikeblandingsskog. Det er også potensial for funn av flere kontinuitetskrevende arter innenfor allerede kartlagte arts-grupper.

Tabell: Artsfunn i Hækjenkleiv. Kolonnen Totalt antall av art summerer opp antall funn innenfor området. 0 betyr at artsfunnet ikke er tallfestet, men begreper som mye, en del, sparsomt, spredt o.l. er brukt. Det store tallet i kolonnen Funnet i kjerneområde henviser til hvilke kjerneområder arten er funnet. Det lille tallet angir hvor mange funn som er gjort i hvert kjerneområde. 0 betyr tekstlig kvantifisering. Små tall uten kjerneområdenummer angir funn utenfor kjerneområder.

Gruppe	Vitenskapelig navn	Norsk navn	Rødliste-status	Totalt antall av art	Funnet i kjerne-område (nr)
Karplanter	<i>Ulmus glabra</i>	alm	VU		3
	<i>Lathyrus vernus</i>	vårerteknapp			3
Lav	<i>Buellia violaceofusca</i>		CR		2
	<i>Carbonicola anthracophila</i>	lys brannstubbela	VU		
	<i>Carbonicola myrmecina</i>	mørk brannstubbela	VU		
	<i>Gyalecta flotowii</i>	bleik kraterlav	VU		1
	<i>Gyalecta ulmi</i>	almelav	NT		1 3
	<i>Lobaria amplissima</i>	sølvnever			3
	<i>Lobaria pulmonaria</i>	lungenever			1
	<i>Micarea elachista</i>				
	<i>Strigula stigmatella</i>				1
	<i>Wadeana minuta</i>				1
Sopper	<i>Aleurocystidiellum disciformis</i>	eikeskind			1
	<i>Hygrocybe miniata</i>	liten mønjevokssopp			
	<i>Phellinus nigrolimitatus</i>	svartsonekjuke	NT		
	<i>Phellinus pini</i>	furustokkjuke			
	<i>Sistotrema raduloides</i>	kronepiggskind	NT		3
	<i>Xylobolus frustulatus</i>	ruteskorpe	NT		1 2 3
	<i>Hepatica nobilis</i>	blåveis			1 3

Avgrensning og arrondering

Nesten hele undersøkelsesområdet er funnet verneverdig (813 dekar mot 818 dekar tilbudt). Kun en liten flik i nord er ekskludert ettersom dette er hogstflate.

U-området og avgrenset verneverdig areal er moderat vel-arrondert i forhold til topografi, gradienter og inngrep. Det er trolig utvidelsespotensial mot øst, og det ville forbedret arronderingen om den (eller deler av den) sørøst-gående bekkedalen på nabo-eiendommen i øst ble inkludert.

Vurdering og verdisetting

Området scorer middels høyt på flere sentrale parametere som er styrende for totalverdien. Parameteren for gamle edelløvtrær ligger mellom én og to stjerner. Det samme gjør kanskje parameteren for rikhet. Totalarealet er for øvrig ganske beskjedent, men arronderingen er rimelig god, men med potensial for utvidelse mot øst.

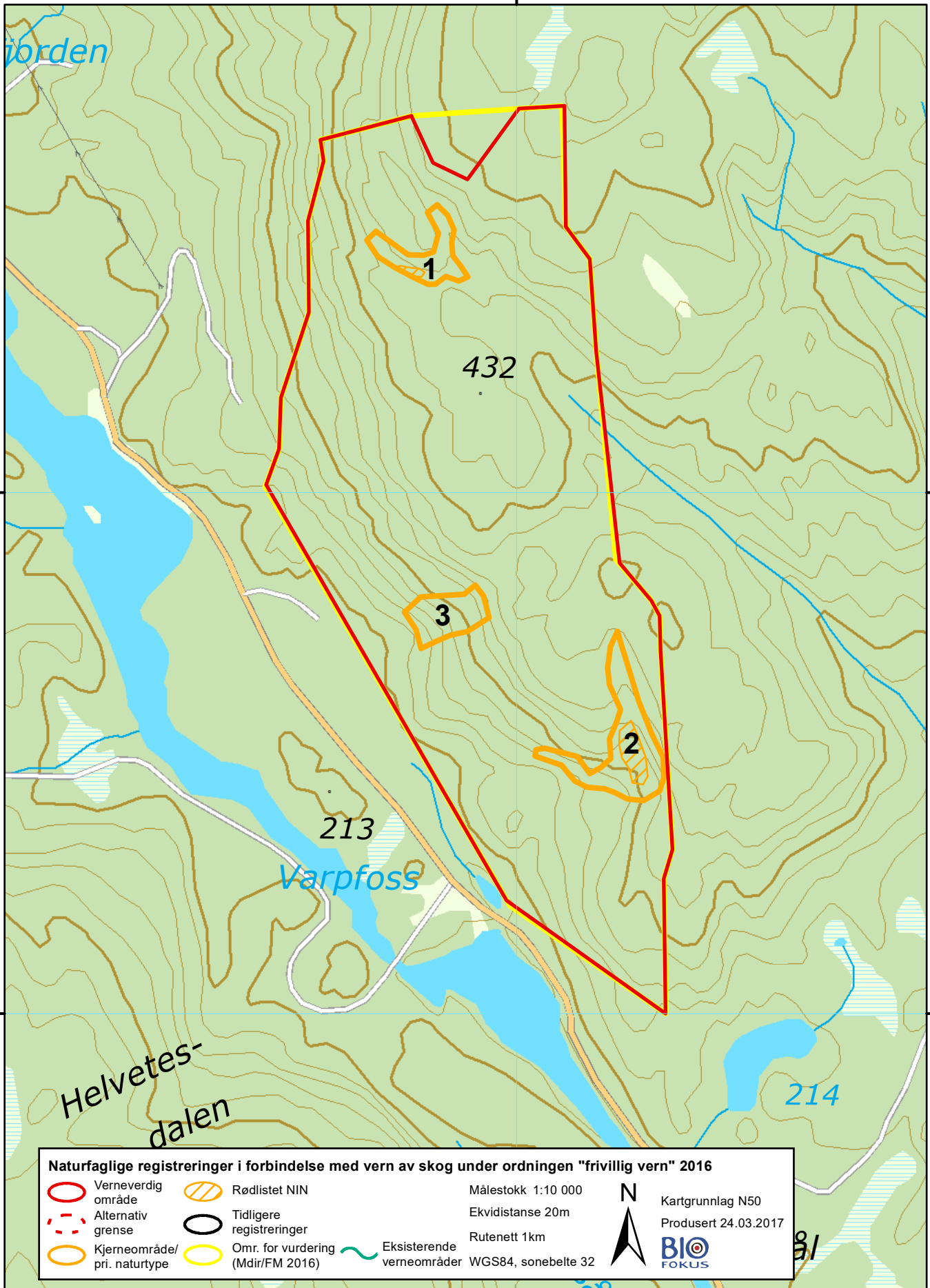
Områdets største naturverdier er knyttet til kjerneområder med dels gammel og rik edelløvsog og ellers til gammel solvarm/soleksponert furuskog. Verdifulle tilleggskvaliteter er knyttet til eldre, ganske kompakt granskog i sammenbruddsfasen samt mindre soleksponert furuskog med spredte kontinuitetselement.

På denne bakgrunn vurderes "Hækjenkleiv" som klart regionalt verneverdig (**).

Området vil kunne bidra til oppfyllding av viktige mangler i skogvernet (Framstad et al. 2002, 2003, 2010). Av generelle mangler gjelder dette: 1) lavlandsskog (stor grad); 2) rødlistearter (liten grad); 3) rike skogtyper (liten grad). Av prioriterte skogtyper gjelder: 1) edelløvsog, herunder gammel eikeblandingsskog, rik eik-lindeskog m.fl. (liten grad).

Tabell: Kriterier og verdisetting for kjerneområder og totalt for Hækjenkleiv. Ingen stjerner (0) betyr at verdien for kriteriet er fraværende/ubetydelig. Strek (-) betyr ikke relevant. Se ellers kriterier for verdisetting i metodekapittelet.

Kjerneområde	Urørthet	Død ved mengde	Død ved kontin.	Gamle bartrær	Gamle løvtrær	Gamle edelløvtrær	Tre-slagsfordeling	Topografisk-variasjon	Vegetasjons-variasjon	Rikhet	Arter	Størrelse	Arrondering	Samlet verdi
1 Hækjenkleiv I	***	**	*	*	0	**	**	*	**	*	**	-	-	**
2 Hækjenkleiv II	***	**	*	0	*	**	***	**	**	*	**	-	-	***
3 Hækjenkleiv III	***	**	**	0	*	**	***	**	**	**	*	-	-	**
Samlet vurdering	***	**	*	**	*	**	**	**	***	*	**	*	**	**

Bilder fra området Hækjenkleiv

Eldre eik på svak lågurtmark i nedre del av Ko 2. Foto: Jon T. Klepsland

Grov gammel furugadd (i bakgrunnen), fra parti SØ for Ko 1. Foto: Jon T. Klepsland

Ganske gammel lyngfuruskog på åsrygg-kant nord for Ko 3. Foto: Jon T. Klepsland

Rik og gammel edelløv-blandingsskog i Ko 3. Foto: Jon T. Klepsland